

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D., ve věci

žalobce: **N. V. H.**, narozený dne „X“,
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
bytem „X“,
zastoupený advokátem Mgr. Markem Eichlerem,
sídlem S. K. Neumanna 2052, 407 47 Varnsdorf,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Odbor azylové a migrační politiky,
sídlem Nad Štolou 7, Poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 2. 2021, č. j. OAM-827/ZA-ZA11-HA13-2020, e. č. „X“,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 2. 2021, č. j. OAM-827/ZA-ZA11-HA13-2020, e. č. „X“, jímž žalovaný rozhodl, že se žalobci neuděluje azyl podle § 12, § 13 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a že doplňkovou ochranu nelze udělit pro existenci důvodů podle § 15a zákona o azylu.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě uvedl, že byly zcela nedostatečně posouzeny jednotlivé důvody pro udělení azylu a doplňkové ochrany. Žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav věci, resp. skutkový stav zjištěný v rámci řízení vyložil naprosto nesprávně a v rozporu se Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

skutečností, a dospěl tak ke zcela nesprávným závěrům, že nejsou splněny podmínky pro přiznání některé z forem mezinárodní ochrany.

3. Žalobce dále namítal, že žalovaný pochybil, jestliže žalobci neudělil humanitární azyl podle § 14 zákona o azylu a pro nedostatek důvodů je rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné.
4. Žalobce dále uvedl, že u něj je jednoznačně naplněn důvod pro udělení humanitárního azylu, neboť už ve správním řízení uvedl, že chce zůstat v České republice, protože má v domovském státu velké dluhy, bojí se věřitelů a je křesťan. Ve Vietnamu by měl existenční problémy kvůli dluhům z minulosti, které by nezvládl splácet.
5. K neudělení doplňkové ochrany ani humanitárního azylu z důvodu spáchání vážného zločinu žalobce uvedl, že nebyly dostatečně posouzeny všechny faktory pro konstatování, zda se žalobce dopustil vážného zločinu, když trestného činu se měl dopustit před více než šesti lety, což je již delší doba a žalobce je vzorným člověkem, což byl i důvod pro podmíněčné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody.
6. Dále žalobce poukázal na rozpor s mezinárodními závazky, především s čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech a základních svobodách, neboť je zřejmé, že v důsledku vycestování by došlo k zásahu do práva na respektování soukromého a rodinného života, jelikož po návratu do Vietnamu žalobci z důvodu dluhů hrozí reálné nebezpečí ublížení na zdraví.
7. Žalobce dále napadl rozhodnutí z důvodu nepřezkoumatelnosti kvůli vnitřní rozpornosti, neboť správní orgán nejprve uvedl odsouzení žalobce rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 9. 12. 2016, č. j. 3 T 4/2016-6800, a poté v odůvodnění rozhodnutí uvedl odsouzení žalobce rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích č. j. 17 T 7/2015-116.

Vyjádření žalovaného k žalobě

8. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě uvedl, že popírá oprávněnost žaloby a nesouhlasí s ní, neboť neprokazuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. Žalovaný zrekapituloval průběh předcházejícího řízení a odkázal na obsah správního spisu. Podotkl, že v průběhu řízení vyšlo najevo, že jediným důvodem podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je snaha žalobce zlegalizovat svůj pobyt na území České republiky, aby zde mohl zůstat. Ten však musí žalobce upravit na základě zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Žalovaný dále upozornil, že žalobce byl v České republice pravomocně odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody za spáchání zločinu nesporně vážného, i když byl žalobci uložen trest odnětí svobody v polovině zákonné sazby. Žalovaný doplnil, že závažnost tzv. drogové kriminality je dána právě svou závažností a mírou devastacího účinku na psychické i fyzické zdraví konzumentů, ale i celkově na společnost, neboť užívání drog patří k sociálně patologickým jevům s nejvýraznějšími negativními důsledky. Navíc žalovaný nedospěl na základě provedeného dokazování k závěru, že by žalobce mohl ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování podle zákona o azylu a žalobní námitky žalobce tak nemohou obstát. Navíc i neudělení humanitárního azylu je řádně a podrobně odůvodněno, přičemž nelze bagatelizovat protiprávní jednání žalobce. K nesprávné citaci rozsudku žalovaný uvedl, že Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

se jednalo pouze o chybu v psaní, která nemá žádný vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť vycházel z textu správného rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem. Na základě výše uvedeného zdůvodnění žalovaný navrhl, aby soud předmětnou žalobu v plném rozsahu jako nedůvodnou zamítl.

Ústní jednání před soudem

9. Právní zástupce žalobce se z jednání před soudem konaném dne 10. 1. 2022 omluvil.

Při jednání soudu dne 10. 1. 2022 pověřený pracovník žalovaného v plném rozsahu odkázal na vyjádření žalovaného ze dne 9. 4. 2021 a žalobou napadené rozhodnutí, kterým nebyl žalobci udělen azyl ani doplňková ochrana.

Posouzení věci soudem

10. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanovení § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a ustanovení § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle ustanovení § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
11. Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
12. Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Dne 29. 11. 2020 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany. Dne 4. 12. 2020 poskytl žalobce údaje potřebné k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Konkrétně sdělil, že je státním příslušníkem Vietnamské socialistické republiky, má cestovní doklad s platností do 3. 12. 2020, hlásí se ke kinhské národnosti, je schopen se dorozumět vietnamsky, ve Vietnamu byl budhistického vyznání, ale od pobytu v ČR je křesťan, bez politického přesvědčení, zdravý, ženatý a má 3 děti. Do České republiky přicestoval letecky z Hanoje, přes Tchaj-wan a Německo v polovině července 2008. V České republice mu bylo uděleno vízum za účelem podnikání. Jako důvod žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl dluhy ve Vietnamu související s jeho podnikáním a strach o život, pokud by se tam vrátil.
13. Do protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 4. 12. 2020 žalobce uvedl, že do České republiky přicestoval za účelem podnikání a vydělávání peněz. V březnu 2015 byl zadržen policií ČR kvůli prodeji drog a omamných látek, následně byl v prosinci 2016 odsouzen na 10 let odnětí svobody. Byl propuštěn po 5 letech a 4 měsících. Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Po propuštění mu byl udělen trest vyhoštění po dobu 5 let, následně pobýval ve vyhošťovací vazbě v Ruzyni. Z důvodu koronaviru a nemožnosti letu do Vietnamu se vyhoštění neuskutečnilo a byl propuštěn. Ve Vietnamu žijí jeho rodiče, bratr a manželka s dětmi. Poté co byl žalobce propuštěn z vyhošťovací vazby, se rozhodl požádat o mezinárodní ochranu.

14. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce byl rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 9. 12. 2016, sp. zn. 3 T 4/2016, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 14. 3. 2017, sp. zn. 12 To 9/2017, odsouzen ze spáchání zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, odst. 3 písm. b), c) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákon, k 10 letům odnětí svobody, přičemž z výkonu trestu odnětí svobody byl podmíněčně propuštěn dne 5. 8. 2020.
15. Žalobce byl předvolán k seznámení se s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany předvoláním ze dne 7. 1. 2021. Podklady pro rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany mimo jiné zahrnovaly doklad o zajištění ubytování, opis z evidence rejstříku trestů, rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 9. 12. 2016, č. j. 3 T 4/2016-6800, a rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 14. 3. 2017, č. j. 12 To 9/2017-6926, výpis z evidence cizinců s povoleným pobytem na území ČR, zprávu Ministerstva vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky, ze dne 1. 9. 2020 o bezpečnostní a politické situaci ve Vietnamu a zprávu Ministerstva vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky, Vietnam – Mezinárodní organizace pro migraci 2019 – údaje o zemi. Žalobce nevyužil svého práva seznámení se s podklady pro rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany.
16. Z jednotlivých žalobních námitek se soud nejprve zaměřil na tvrzenou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí kvůli vnitřní rozpornosti, kterou žalobce shledal v záměně rozsudků krajských soudů, kde v napadeném rozhodnutí žalovaný v odůvodnění zaměnil rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem s rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích. V daném případě se však jedná o písařskou chybu, která nezpůsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť rozhodnutí je srozumitelné a žalovaný vycházel ze skutkových okolností obsažených v rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2006, č. j. 1 Afs 38/2006-72).
17. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že „[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, všechny dostupné na www.nssoud.cz). Těmto požadavkům na odůvodnění rozhodnutí žalovaný v projednávané věci dostál, neboť v napadeném rozhodnutí srozumitelně popsal, z jakých skutkových a právních okolností vycházel, jakými úvahami byl při svém rozhodování veden a proč nemohl žalobci vyhovět. Soud proto dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je odůvodněno dostatečně a plně v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu, tedy je přezkoumatelné.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

18. Námitku žalobce, že žalovaný řádně nezohlednil otázku rodinného a soukromého života žalobce při rozhodování shledal soud nedůvodnou, poněvadž žalovaný se okolnostmi z rodinného a soukromého života žalobce zabýval v napadeném rozhodnutí, v němž podrobně rozvedl, z jakých důvodů žalobci neudělil mezinárodní ochranu, jakož i z jakých podkladů při své úvaze vycházel. Žalovaný se zabýval zejména rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobce, přihlédl k jeho věku a zdravotnímu stavu a po pečlivém prověření všech okolností pobytu žadatele na českém území dospěl k závěru, že situaci žalobce nelze považovat za nikterak mimořádnou a jeho případ není případem zvláštního zřetele hodným pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, přičemž s poukazem na relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu vysvětlil, proč u žalobce nezjistil žádný zvláštního zřetele hodný důvod. Dále z opisu evidence rejstříku trestů fyzických osob ze dne 4. 12. 2020 a z rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 9. 12. 2016, č. j. 3 T 4/2016-6800, žalovaný zjistil, že byl žalobce tímto rozsudkem odsouzen za spáchání zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, odst. 3, písm. b) a c) trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání deseti let a rovněž mu byl uložen trest vyhoštění na dobu pěti let. Ohledně trestné činnosti žalobce žalovaný podrobně a zcela individuálně popsal žalobcovo jednání a zabýval se i jeho nebezpečností, přičemž dospěl k závěru, že byly naplněny předpoklady pro aplikaci § 15a zákona o azylu vylučujícího možnost udělení doplňkové ochrany.
19. Dále se soud zabýval námitkou, že žalovaný nesprávně posoudil splnění podmínek pro udělení azylu a doplňkové ochrany, a to na základě nesprávného vyhodnocení skutkových okolností projednávaného případu. Na základě těchto skutečností měl žalobce za to, že žalovaný nesprávně aplikoval ust. § 12 až § 14 zákona o azylu.
20. Podle ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu platí, že *azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod*.
21. V ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu je zakotveno, že *azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště*.
22. V ustanovení § 14 zákona o azylu je zakotveno, že *pokud v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu dle ustanovení § 12, tak lze v případě hodného zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu*.
23. Podle ustanovení § 14a odst. 1 zákona o azylu se *doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště*.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

24. Podle ustanovení § 14a odst. 2 zákona o azylu se za *vážnou újmu podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*
25. Ve vztahu k věcnému posouzení žádosti žalobce soud zdůrazňuje, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu po ukončení výkonu trestu odnětí svobody a po pozbytí pobytového povolení. Důvodem žádosti o mezinárodní ochranu tedy byla legalizace pobytu žalobce na území České republiky. To ostatně odpovídá zjištěním, která učinil žalovaný v řízení o udělení mezinárodní ochrany. Problematikou legalizace pobytu jako důvodu žádosti o udělení mezinárodní ochrany se již nescetněkrát zabýval Nejvyšší správní soud, který setrvale judikuje, že legalizace pobytu není zákonným důvodem pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, ani důvodem hodným zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu podle § 14 téhož zákona (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004-69, nebo ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 Azs 138/2004-44, případně ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004-94, všechny dostupné na www.nssoud.cz).
26. Po prostudování jednotlivých tvrzení, která žalobce uváděl ve své žádosti o mezinárodní ochranu a posléze ve správním řízení, tedy dospěl soud k závěru, že žalobce neuvedl žádnou skutečnost, z níž by bylo možno dovodit, že by v zemi svého původu (ve Vietnamu) vyvíjel činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Soud se ztotožnil i se závěrem žalovaného, že žalobci nesvědčí ani důvod pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, tj. obava z pronásledování z důvodu jeho rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, či že by mu takové pronásledování hrozilo v případě jeho návratu do vlasti. I když žalobce uvedl, že v České republice konvertoval ke křesťanství, z ničeho nevyplývá, že by mohl být ve Vietnamu pronásledován z důvodu náboženství. Za azylově relevantní důvod ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu nelze považovat snahu žalobce legalizovat svůj pobyt na území České republiky.
27. K námitkám směřujícím proti neudělení azylu z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu, soud předesílá, že na udělení této formy mezinárodní ochrany nemá žadatel subjektivní právo. Správní orgán o něm rozhoduje na základě správního uvážení a jeho rozhodnutí přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu, a to z hlediska dodržení příslušných procesních předpisů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003-38, dostupný na www.nssoud.cz). Soud nepovažuje žalobcem tvrzené důvody (legalizace pobytu v České republice a strach o život) za případ hodný zvláštního zřetele ve smyslu § 14 zákona o azylu. Žalobcem nebylo prokázáno, že strach o život je důvodný a není prokázáno, že v případě návratu do vlasti by veřejná moc ve Vietnamu žalobci odmítla pomoc, pokud by se na ni s takovou žádostí obrátil. Z judikatury Nejvyššího správního soudu totiž jednoznačně vyplývá, že za důvod hodný zvláštního zřetele lze považovat pouze závažné okolnosti, jako jsou např. vysoký věk, zdravotní stav u osob zvláště těžce postižených nebo nemocných, příchod z oblastí postižených humanitární katastrofou apod. (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55, dostupný na www.nssoud.cz). Žádné takto závažné skutečnosti však žalobce netvrdil, ani nebyly v průběhu správního řízení zjištěny, Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

a proto soud plně souhlasí se žalovaným v tom, že žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro udělení azylu podle § 14 zákona.

28. Poté se soud zaměřil na námitky týkající se doplňkové ochrany. Podle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu platí, že *„[d]oplňkovou ochranu nelze udělit, je-li důvodné podezření, že cizinec, který podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, se dopustil vážného zločinu.“*
29. Výkladem tohoto ustanovení se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 1. 2. 2017, č. j. 6 Azs 309/2016-28, publ. pod č. 3546/2017 Sb. NSS, dostupném na www.nssoud.cz, podle kterého *„[p]ojem ‚vážný zločin‘ [§ 15a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu] je autonomním pojmem azylového práva a je třeba jej vykládat s přihlédnutím k významu, jaký mu přikládá směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU (kvalifikační směrnice) a Úmluva o právním postavení uprchlíků (č. 208/1993 Sb.). Závěr o tom, že se žadatel o mezinárodní ochranu dopustil vážného zločinu, a tudíž mu nelze udělit doplňkovou ochranu, nelze odůvodnit pouze s odkazem na skutečnost, že byl odsouzen za spáchání činu, jenž je ve vnitrostátním trestním právu kvalifikován jako zvlášť závažný zločin, nýbrž je vždy třeba posoudit individuální okolnosti případu.“*
30. Za dané situace nebylo povinností žalovaného zkoumat existenci důvodů pro udělení mezinárodní a doplňkové ochrany, jak ostatně vyplývá i z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2010, č. j. 4 Azs 60/2007-119, publ. pod č. 2174/2011 Sb. NSS: *„jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany bude zjištěn některý z důvodů uvedených v § 15 nebo § 15a zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, rozhodne Ministerstvo vnitra o neudělení mezinárodní ochrany; není dále povinno zjišťovat případnou existenci důvodů uvedených v § 12 nebo § 14a zákona o azylu.“*
31. Jak již soud zmínil výše, žalobce byl pravomocným rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 9. 12. 2016, č. j. 3 T 4/2016-6800, odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání deseti let do věznice s ostrahou a současně mu byl uložen trest vyhoštění na dobu pěti let, a to za spáchání trestného činu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, odst. 3 písm. b), c) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník. Soud se ztotožňuje se závěrem žalovaného, že se žalobce dopustil zvlášť závažného zločinu ve smyslu ust. § 14 odst. 3 trestního zákoníku, neboť, jak správně uvedl, žalobce spáchal trestný čin, pro který byla trestním zákoníkem stanovena trestní sazba odnětí svobody 8 až 12 let. Lze souhlasit rovněž s tím, že se žalobce dopustil trestné činnosti, která je svou povahou vysoce společensky škodlivá, neboť žalobce prodával metamfetamin v podstatně větším objemu, a to nejméně 9 478,14 gramů v prodejní ceně 13 EUR za gram, což činilo částku ve výši nejméně 3 418 006 Kč. Uložený desetiroční nepodmíněný trest odnětí svobody sám o sobě svědčí o vysoké závažnosti žalobcem spáchaného trestného činu.
32. Podle názoru soudu žalovaný požadavkům formulovaným Nejvyšším správním soudem vyhověl, neboť vycházel z obsahu odsuzujícího trestního rozsudku a hodnotil individuální okolnosti případu, když poukázal na to, že žalobce páchal závažnou trestnou činnost zcela úmyslně, přičemž podrobně rozebral i závažnost jednání žalobce. Trestná činnost žalobce pak podle názoru soudu naplňuje znaky vážného zločinu ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, když navíc nejde jen o důvodné podezření, nýbrž o pravomocné odsouzení.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

33. Soud se neztotožnil s tvrzením žalobce, že mu svědčí některá z forem mezinárodní ochrany, s ohledem na existenci rodinného a soukromého života na území České republiky. Soud po prostudování správního spisu shledal, že žalobce neuvedl v řízení o udělení mezinárodní ochrany jedinou, z pohledu přiznání některé z forem mezinárodní ochrany, relevantní skutečnost.
34. Soud rovněž připomíná, že smyslem azylového řízení není legalizování pobytu na území České republiky, neboť pro takový účel obsahuje zákon o pobytu cizinců odlišné nástroje, jak již judikoval ve svém rozsudku Nejvyšší správní soud ze dne 18. 11. 2004, č. j. 7 Azs 117/2004-55.
35. Lze proto uzavřít, že se žalovaný nedopustil žádného pochybení, neboť na základě zjištěných skutečností nezjistil žádnou rozhodnou skutečnost, jež by odůvodňovala udělení azylu žalobci ve smyslu ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a, § 14b zákona o azylu. Žalovaný řádně posoudil jak osobní situaci žalobce, tak i stav v zemi jeho původu.
36. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud uzavřel, že žádné ze žalobních tvrzení o pochybení žalovaného neshledal důvodným. Soud má za to, že skutkový stav lze mít za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu s tím, že rozhodnutí je taktéž přesvědčivě odůvodněno. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku rozsudku I. zamítl.
37. Současně výrokem II. podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem dne 10. ledna 2022

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)